

fig det Mindste om, hvad Marineministeren agtede at lade udføre, og denne vilde derimod sige: Ja, jeg har flere maritime Foranstaltninger, der ere paatrængende nødvendige, Krigsministeren derimod kan godt vente, og endelig kom Indenrigsministeren og sagde: Jeg har mange for Landet høist vigtige indre Foranstaltninger at træffe, der kræve Penge, og der angaae hele Landets Velvære, Pengene dertil maa jeg derfor nødvendigviis have, saa at den ærede Krigsminister virkelig maa vente. Saaledes kan man tænke sig Forholdet. Det blev da Statsraadet i det Hele og især Finantsministeren, der skulde varetage hele Statens Interesser og mægle de stridende Anskuelser imellem. Hvorledes vil det nu staae sig med Forholdet mellem vore fælles og særlige Udgifter og Indtægter, saaledes som Rigsraadet er sammensat? Vi have en Fællesforfatning og den maae vi holde, saalænge den bestaaer, det er en ligesom Sag. Men af Fællesforfatningen, som den er, følger, at vore særlige Interesser i det Fælles ikke ere repræsenterede paa samme Maade, naar Finantsforvaltningen bliver deelt paa den foreslaaede Maade, som naar den ikke bliver deelt (Nei!). Jeg skal strax vise, at jeg har Ret. Vore særlige Interesser kunde da ikke siges at være tilstrækkeligen varetagne i Rigsraadet, forsaavidt henimod 50 af Rigsraadets Medlemmer ikke vende tilbage i nogen særlig Forsamling, og altsaa ikke faae nogen Deel i Byrden af at sørge for, hvorfra de særlige Udgifter til de særlige Landsdele skulle komme. De behøve kun at tage Hensyn til, om de kunne tilfredsstillende de fælles Fornødenheder; det vil gaae, som jeg før anførte med Krigsministeren i det af mig omtalte Exempel, de ville kun sørge for deres Eget, og naar det er fæet, saa sige de, lad saa de særlige Forsamlinger sørge for de særlige Anliggender. Naar man saa siger, ja, men der er ikke Penge nok, saa svare de igjen, ja, saa maae de skrive Skatter ud, det kunne vi ikke saaledes, men det kunne de, de kunne altid skaffe Penge tilveie. Naar denne Tilbøielighed maa findes hos Rigsraadet, saaledes som den ogsaa findes hos Enhver, at han altid sørger for, hvad der er ham nærmest, til fortrinligen at sørge for det Fælles — og det er denne Forsam-

lings særlige Hverv — og man dernæst tager Hensyn til, at denne Forsamling er valgt af en saa ringe Deel af Befolkningen, at over ^{19/20} af Folket ikke tager Deel i disse Valg, naar man fremdeles erindrer, at Forsamlingens Medlemmer høre til de Glasser, hvem den største Skattebyrde ikke paahviler, saa troer jeg, at Rigsraadet ikke vil være saa nøieregende — og det kan i mange Henseender være godt — med Hensyn til de fælles Udgifter, men at det lader os sørge for, hvorledes vi kunne varetage de særlige Interesser. Disse Ulemper modarbejdes for en stor Deel derved, at der er een Finantsminister, saavel for det Hele som for det Særlige, en Minister, der kan vide, om der er Midler til det Ene og til det Andet. Finantsministeren for hele Monarchiet maa have samtlige Traade i sin Haand, for at kunne overse det Hele og see paa det Heles Vel. Naar Forholdet er ordnet saaledes, at den fælles Minister kan og bør sige, den og den Udgift kunne vi ikke gjøre, thi saa blev der ikke Noget tilovers til det Særlige, troer jeg, at det Hele bedst vil være tjent dermed. Naar vi derimod insisterer paa, at der skal være særlige Kasser, særlige Beholdninger og særlige Bogholdere, saa bliver Finantsministeren for det Fælles uden Interesse for det Særlige, og saa have vi det gaaende, at da han forlods kan tage det Altsammen, kan det ikke nytte, at vi siden efter ville varetage vore egne Interesser, naar der Intet er i Kassen. Naar derimod Finantsministeren er interesseret i begge Dele, vil han holde igjen. Det er derfor i vor egen Interesse, at der er en Finantsbestyrelse for det Hele, og det kan ikke nytte, at vi sige, at Finantsministeren ikke længer er ansvarlig for de særlige Anliggender; thi, saalænge de særlige Indtægter flyde ind i de Kasser, hvorover han har Disposition, saalænge han har Opsyn med Oppebørselsbetjentene, saalænge Kassesystemet efter den administrative Ordning, der ligger til Grund for vor Forfatning, er og maa blive en Genhed, saalænge maa han vedblive at være ansvarlig, det er det Faktiske (Ordføreren: Hvor er han?). Han er der, hvor han er; han møder vel ikke her, det anseer jeg for en Feil; det er en Mangel, som vi ikke kunne